

RAZSTAVA PARALLEL

Redko nedolžno, nikoli preprosto

UGM Studio, Trg Leona Štuklja 2, Maribor

otvoritev: petek, 18. maj 2018, 19.00

vodstvo z umetniki: petek, 18. maj 2018, 18.00

umetniki: Joséphine Desmenez (FR), Philipp Meuser (GER), Livia Sperandio (IT), Nita Vera (FI)

kuratorka: Maria Faarinen (FI)

Ko gre za vrednote, politiko ali religijo, smo večinoma pripravljene sprejeti dejstvo, da se nazori ljudi in njihovi pogledi na svet razlikujejo med seboj. Kako pa je pri vsakdanjih stvareh: krajih, predmetih, ljudeh, celo naših lastnih čustvih in spominih? Ali tudi ti dopuščajo različne razlage? Ali tudi pri njih pogrešamo trdno, trajno jedro?

Razstava *Redko nedolžno, nikoli preprosto* se z različnih vidikov loteva negotovosti in dvomnosti. Izhodišče projekta predstavlja pogled na navadne in znane stvari z novimi očmi. Razstava predstavlja štiri mlade umetnike fotografe, ki so sodelovali v prvi fazi mednarodnega programa izmenjave in mentorstva PARALLEL – Evropske platforme za fotografijo. Razstava prikazuje njihova najnovejša dela, nastala v letu 2018.

V luči vsakdanjega razuma verjamemo, da vemo, kaj je resnično. S tem naše vsakdanje življenje poteka nezapleteno in gladko. Zato je lahko zavračanje nekaterih resnic zastrašujoče. Vendar pa zvedav um lahko ugotovi, da se za pripravljenimi odgovori skriva širše obzorje možnosti. Kajti, če nič ni gotovo, je vse še mogoče.

O avtorjih in kuratoriki:

Joséphine Desmenez (Francija, 1993) študira fotografijo na Nacionalni šoli za vizualno umetnost "La Cambre" v Bruslju. Njeno delo temelji na pojmovanju univerzalnosti in humanizma. Meni, da je fotografiranje način lastnega soočanja z resničnostjo in pristopanja k tistemu, kar ji v življenju ni dosegljivo. Potaplja se v svet, ki se mu čudi, in vendar se hkrati sprašuje o ljudeh in stvareh, ki ga sestavljajo. V svoji zadnji seriji je Joséphine ustvarila namišljene rekonstrukcije, ki jih je nato fotografirala, obenem pa preizpraševala status opazovalca človeškega nasilja, ki se ukvarja s tragično usodo migranta.

Joséphine Desmenez: Izpolnjeni

Zakaj želijo biti ljudje upodobljeni na fotografijah?

Kakšen je vpliv naše podobe na naklonjenost družbe? Izhajam iz predpostavke, da si vsi želimo nadzorovati svojo podobo, še posebej v družbenih medijih, zato sem se odločila fotografirati trenutke dvoma, nepopolnosti in izgube nadzora znotraj mojega družbenega okolja.

Družba od nas pričakuje popolnost. S spreminjanjem kodeksa javne podobe dvomim v ta pričakovanja in se sprašujem, ali bi s šibkostjo ljudje postali bolj človeški?

Philipp Meuser (Nemčija, 1986) je študiral fotografijo na Univerzi za uporabne znanosti v Hamburgu pri profesorici Ute Mahler, profesorju Vincentu Kohlbecherju in profesorici Linn Schroeder. Svoje najnovejše fotografske projekte je realiziral v Izraelu, Španiji in ZDA. Leta 2015 je v samozaložbi in s spremno besedo Cale Garrido izdal fotoknjigo *Kadosh*. Ob številnih skupinskih razstavah je delo *Paradox County* (s Koljo Warnecke) predstavljeno kot samostojna razstava v

Galeriji Gudberg Nerger. Svoje najnovejše delo *Neorrurales* je leta 2016 razstavil v Gospodarski zbornici Hamburg. Philipp živi in dela v Hamburgu.

Philipp Meuser: Čakajoč na Bujan

Rügen je največji in najbolj naseljen otok v Nemčiji. Je tudi ena izmed najbolj privlačnih počitniških destinacij, ki jo družine večinoma obiskujejo zaradi slikovite pokrajine. Večina turistov pa ne ve, da ima Rügen dolgo zgodovino, polno starodavnih zgodb in slovanske mistike.

Od 7. do 12. stoletja je bil otok glavno svetišče zahodnoslovanskega plemena Ranov. Odkrili so magične kraje in verjeli, da je otok svet. Pred približno 800 leti so kristjani prisilno izselili Slovane, ki so otok sčasoma zapustili. Svoje zgodbe in vero so odnesli s seboj. Danes je večina mitov in legend pozabljena, sveti kraji pa so zanemarjeni. Zaradi erozije obale je večina starodavnih svetišč poniknila v morje. Zgodovina je utonila v pozabo zaradi geografskih, kulturnih in družbenih sprememb.

Nekateri menijo, da je Rügen mitski otok "Bujan", kraj, od koder izvirajo številne ruske legende, miti in pravljice. Gre za skrivnosten kraj, ki se pojavlja in izginja s plimovanjem, ki poseduje kamen modrosti, kjer so na dnu jezer gradovi in kjer so shranjena semena vseh živih bitij. Čakajoč na Bujan (2018) odkriva sledi slovanskih naselij, išče znamenja ruskih mitov in komentira sodobno dožemanje otoka v duhovno odtujeni družbi.

Livia Sperandio (Italija, 1991) je umetnica, fotografinja in sodelavka spletne revije ATP Diary. Leta 2013 je diplomirala iz kulturne dediščine in se nato vpisala na akademijo za fotografijo v Milanu. V letih 2014–2016 je opravljala magistrski študij likovne umetnosti v digitalni slikovni obdelavi, smer fotografija, na ustanovi Fondazione Fotografia Modena. V Galeriji Franco Noero v Torinu je delala kot pomočnica galerije in svoje raziskovalno delo izpopolnjevala na umetniški rezidenci na King's College v Londonu. Oktobra 2017 je sodelovala na skupinski razstavi *Generation What?* v muzeju MAXXI v Rimu. Leta 2017 je poučevala montažo in digitalno slikovno obdelavo na magistrski stopnji ustanove Fondazione Fotografia Modena. Zanimata jo fotografija kot medij konceptualnega raziskovanja in proučevanje podobe skozi različne sloje, ki jo sestavljajo.

Livia Sperandio: Iz votline

Raziskujem koncept zaznave. Zanima me odnos med fotografijo kot medijem in realnimi predmeti, ki fizično obstajajo in so oprijemljivi. Kako zaznamo to povezavo in kako dojemamo podobe in predmete?

Serija Iz votline (2018) je dobila ime po Platonovi Prispodobi o votlini. Platon uporablja to prispodobo, ko govori o teoriji oblik, političnih vprašanj, resnice in pravice. Prispodobo o votlini je napisal več kot 2000 let pred iznajdbo fotografije, toda sence v Platonovi votlini bi prav lahko predstavljale fotografijo: gre za projekcije, interpretacije in za posnetek resničnosti. Resničnost se nam ponavadi razkriva v obliki otipljivih predmetov. Kaj je torej bolj resničnega?

Z izborom vsakdanjih predmetov sestavljam prizore in jih fotografiram. Izberem predmete, ki so povezani z vsakodnevnimi dejanji in kretnjami. Na razstavi fotografije tihožitij komunicirajo s printi, ki se pretvarjajo, da so predmeti: lažni predmeti, ki sem jih izdelala s pomočjo fotografij. Proučujem postopek: fotografija–montaža–print–fotografija–print. Gre za zanko dejanj, ki temeljijo na istem orodju, kot je na primer obračanje lista papirja proti sebi.

Kaj pomeni resničnost? Ali se sklicujemo na resnico, oprijemljivost ali na nekaj, kar vemo? Kako se spreminjata naše zaznavanje in razumevanje? Kako dojemamo podobe in resničnost?

Nita Vera (Finska, 1986) je vizualna umetnica čilskega in finskega porekla. Diplomirala je na Kraljevi akademiji za umetnost v Haagu in trenutno zaključuje magistrski študij na Univerzi Aalto. Vsebinsko se ukvarja z vprašanji v zvezi s stanjem človeka in njegovimi odnosi. K fotografiji pristopa z avtofiktivne perspektive, kjer raziskuje razmerje med fikcijo in resničnostjo. Svoje delo je med drugim predstavila na razstavah v Finskem muzeju fotografije, na mednarodnem festivalu Encontros da Imagem v Bragi, v Fotografisk Center v Kopenhagenu, v Kunsthalle v Helsinkih, v muzeju Kalmar Konstmuseum ter na Estonskem fotografskem umetniškem sejmu.

Nita Vera: Nedokončan scenarij

Poti v življenju se križajo po naključju, s prekinitvami in brez razloga. Zdi se kot niz naključij, kot majhni delčki, ki se povezujejo. To je resničnost, konstrukt. Gradimo lastne resnice, spomine in izkušnje iz zgodb, ki smo jih nekoč slišali. Sčasoma se te zgodbe spreminjajo in si jih razlagamo drugače.

Izhodišče za Nedokončan scenarij (2018) je bila zbirka avtofiktivnih zgodb, s katerimi sem se ukvarjala skozi vzpostavitev dialoga s petimi psihoterapevti, poznavalci uma, in štirimi gledališkimi ustvarjalci, poznavalci človekove telesnosti. V dialogih s psihoterapevti smo ustvarili simulacijo terapije: sedim na stolu v njihovi ambulanti, kjer skupaj analiziramo moje zgodbe. Z interpretacijo zgodb skozi oči gledaliških ustvarjalcev smo ustvarili predlogo za gledališko igro. V okviru projekta z združevanjem obeh perspektiv sestavljamo psihološke scenarije.

Projekt kot avtofiktivna določa način branja pripovedi: za gledalca postane resnica. V leposlovju je mati vseh pripovednih okvirjev ljubezenski prizor, ki ga v projektu uporabljam za prikaz različnih medčloveških vezi. Nedokončan scenarij raziskuje meje fotografije, dialoga, kinematografije, besedila in umetniške postavitve. Z obravnavanjem tem, kot so izkušnje, spomin in intimnost, ustvarjam performans med resničnostjo in fikcijo.

Maria Faarinen (Finska, 1981) je umetnostna zgodovinarica, kustosinja, pisarka in mati z redno zaposlitvijo. Leta 2007 je diplomirala na Univerzi Jyväskylä in je odtlej zaposlena v Finskem muzeju fotografije: sprva je delala na oddelku zbirk, danes pa je kustosinja razstav. Finski muzej fotografije spodbuja fotografsko umetnost in kulturo na Finskem z razstavami, upravljanjem zbirk, raziskavami, izobraževanjem in s široko paleto javnih in skupnostnih programov.

